

Waterpop Festival

MAANDAG 17 AUGUSTUS 1987

Waterpop Festival met o.m. Comsat Angels, It Bites, I've Got The Bullets, Carla Thomas, Weekend At Waikiki, Slauerhoff en The Walkman. Presentatie: Jango Edwards. Hofpark, Wateringen. Zaterdag.

De jubileum-uitvoering van het Waterpop Festival in Wateringen bracht zaterdag opvallend veel dansmuziek. Dat het Hofpark niet veranderde in een danszaal had vooral met het mooie weer te maken. Met de zon hoog aan de hemel en nauwelijks een wolkje aan de lucht was de beste remedie tegen de hoge temperaturen om de muziek rustig liggend in het gras over je heen te laten komen. Dat deed het merendeel van de vijftienduizend bezoekers dan ook.

Alleen de heel trouwe fans verdrongen zich voor het podium om zich op de muziek van hun favoriete groep in het zweet te werken. Hoewel er wat minder bezoekers waren dan vorig jaar, was dat aan de drankomzet niet te merken. Op dat terrein werd zelfs een nieuw record gevestigd. Waterpop is in tien jaar tijd uitgegroeid van een buurtfeest tot een volwassen festijn waar vooral Nederlandse groepen (terecht) de show mogen stellen. Wie alleen geïnteresseerd is in grote namen, zal in het Hofpark nauwelijks genieten, tenzij hij natuurlijk een echte muziekliefhebber is. De omvang en waarschijnlijk ook de financiële reikwijdten van de organisatie laten die „supersterren“ niet toe. Toch zijn de organisatoren er door de jaren heen in geslaagd een steeds interessanter programma neer te zetten.

Ook de manier van programmeren wordt met veel zorg omkleed en dat betekende zaterdag dat er niet alleen voor iedereen wat wils was, maar ook dat er een behoorlijk uitgebalanceerd aanbod was te beluisteren. Alleen een echte uitsmijter ontbrak. Daarvoor werd uiteindelijk de Engelse Comsat Angels ingehuurd, nadat diverse buitenlanders het op het laatste moment hadden laten afweten. Was Terence Trent D'Arby toch gekomen, dan was dat geen enkel probleem geweest. Nu had de organisatie beter voor de dampende rhythm & blues van I've Got The Bullets kunnen kiezen en Comsat Angels wat eerder in de middag kunnen plaatsen. De prachtige gitaarpartijen van Stephen Fellows, die worden ondergedompeld in emotionele zang en een strakke begeleiding lenen zich als geen ander voor een decor dat wordt gevormd door een ondergaande zon.

Hoogtepunten

De twee eerder genoemde groepen vormden met Weekend At Waikiki, Southside Johnny & The Dukes en op het tweede podium Slauerhoff de hoogtepunten op dit jubileum. Zij lieten horen dat er nog altijd prachtige popmuziek wordt gemaakt. Het festival toonde overigens ook hoe de populaire muziek momenteel aan het interen is. Er waren geen nieuwe stromingen (zouden die er zijn) aanwezig en het affiche was dan ook opgebouwd uit bestaande muzieksoorten zoals blues, soul, rhythm & blues en zelfs de symfonische rock van It Bites. Jango Edwards zorgde tussendoor voor een heel aparte presentatie. Hij deed zijn aankondigingen naakt, maar ook gestoken in cowboy-pak, sprak als een op hol geslagen telexmachine en legde tijdens de introductie van Kobus Gaat

Naar Appelscha de link tussen deze Nederlandse groep en Frankie Goes To Hollywood: „Frankie gaat naar Hollywood, maar Kobus gaat naar Appelscha“.

Energiek drumwerk

Op het tweede podium was het niet de gitaarmuziek van Blue Murder of de heel Nederlands klinkende reggae van The Walkman, maar de dansbare klanken van Slauerhoff, die de show stalen. De muziek van deze groep drijft vooral op het energieke drumwerk van Rob

Smits. Ook bij Weekend At Waikiki op het hoofdpodium was het moeilijk om stil te blijven zitten. De muziek uit het Friese Wolvega was veelal behoorlijk swingend en opwindend. Voor een rustpuntje zorgde de Engelsman Brendan Crocker en zijn Five O'clock Shadows. Deze groep, om in de gaten te houden, bracht muziek die werd gedomineerd door rustig gitaarspel. Het leek zo uit Afrika afkomstig te zijn. De voor een deel instrumentale nummers vertoonden overeenkomsten met de muziek van King Sunny Ade.

Southside Johnny & The Jukes zetten de boel weer op stelten met swingende rhythm & blues. Het negental dat eerst niet wilde komen, zelfs niet voor de dubbele prijs, ging, na succesvolle optredens eerder deze week in ons land, alsnog overstag en kwam zelfs voor de helft van de prijs. Hoewel de publiciteitsmachine rond Southside Johnny momenteel niet meer op volle toeren draait, heeft de groep niets aan charme inboet. Met zijn geraspde stem en ondersteund door krachtige blazers en vaak indrukwekkend gitaarspel van Bobby Bandirea blies hij klassiekers nieuw leven in. Het was een genot om hem weer te horen zingen en hij werd dan ook terecht als eerste teruggeroepen voor een toegift.

Vermaken

De veelal rustige, klassieke soulmuziek van Carla Thomas ging er bij het publiek in als koek. De vrouw, gezegend met een prachtige stem, vermaakte zich op het podium zichtbaar. Ze zong vooral klassieke songs van o.a. Sam Cooke en Jackie Wilson. Voor zangeres Frederique van I've Got The Bullets kon de middag na de eerste klanken ook niet meer stuk.

Hoewel het materiaal voornamelijk afkomstig was van hun debuut-elpee, is het niet overdreven te stellen dat we met The Bullets een groep in huis hebben die ook internationaal hoge ogen moet kunnen gooien.

Het festival werd afgesloten met vuurwerk, dat zo'n kwartier te laat de lucht inging. Hoewel de organisatoren een vergunning hadden tot twaalf uur, zou die kleine uitloop geen problemen geven. „We gaan morgen wel even onze excuses aanbieden bij de burgemeester“, liet een van de organisatoren na afloop weten.

HANS PIET

Jango Edwards provided a very unique presentation for between acts. He made the announcements naked as well as fired up in a cowboy-suit. Speaking like a run-wild broken telex machine. During his introduction of "Kobus gaat naar Appelscha" he showed the link with Frankie Goes To Hollywood.